

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis Universa, Complectens Omnia Morum Præcepta, Et Principia Decisionis Omnium Conscientiæ Casuum, Suis Quæque Momentis Stabilita

Ad usum Parochorum, & Confessariorum

Continens Tractatus De Obligationibus Specialibus Certorum Statuum, De
Sacramentis In Genere, Et In Specie, Et De Censuris Et Irregularitatibus

Antoine, Paul-Gabriel

Ingolstadii, MDXXXIV.

VD18 90392167

Q. 5. An licet extra Confessionem uti notitiâ per Confessionem acquisitâ?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41032

Sacerdos ad bene curandum Pœnitentem debet considerare etiam peccata præterita, quæ indicant passionem vehementem, vel consuetudinem, vel aliquid aliud consideratione dignum, ad melius cognoscendum statum Pœnitentis: idque pertinet ad officium Judicis ac Medici, quod tunc exercet. Et tunc agit ut Dei Vicarius; ac proinde potest uti notitiâ, quam ut talis habet.

Quòd si Pœnitens extra Tribunal facultatem loquendi de re necessaria ad Confessionem pertinente deneget Confessario, juxta multos non licet eum monere: nam tunc Confessor reverâ loqueretur extra Confessionem, cum judicium jam moraliter finitum sit: at est Regula generalis quòd Confessor de Confessione sine licentia Pœnitentis loqui non potest extra Confessionem. Et verò si sigillum non obligaret ad non loquendum cum Pœnitente in eo casu, non esset necessitas petendi licentiam; nam licentia Pœnitentis non requiritur nisi propter Sigillum, quam tamen necessitatem petitionis nemo negat. Quare licentiâ negatâ tacere debet Confessor, & jam satisfecit suo muneri.

Q. 5. *An licet extra Confessionem uti notitiâ per Confessionem acquisitâ?*

Resp. I. Licet uti cum licentia expressa Pœnitentis sponte ab ipso in ipsius vel alterius utilitatem data: quia ratio Sigilli est ne Confessio reddatur odiosa: at tunc non potest in-

de Confessio reddi odiosa, cum quisque sciat suam sibi relinqui libertatem concedendi vel negandi licentiam, & eam pro arbitrio limitandi. Et tunc Pœnitens ponit conditionem, quâ positâ præceptum divinum non obligat: nam solum erat præceptum non revelandi nec utendi notitiâ illâ sine licentia expressâ Pœnitentis. Tenetur autem Pœnitens permittere usum istius notitiæ, quoties necessarius est ad bonum commune, ad tollendam occasionem peccati, ad avertendum grave damnum spirituale vel temporale alicujus privati, & ad alia, quæ justitia, vel charitas exigit: alioqui absolute indignus est.

Resp. II. Nunquam licet sine expressâ licentia uti tali notitiâ cum quâvis directâ aut indirectâ revelatione cognitorum in Confessione, & ex quâ oriri possit suspicio usûs talis notitiæ: quia quælibet revelatio etiam indirecta sine expressâ venia Pœnitentis est violatio secreti Confessionis, & reddit Confessionem odiosam & onerosam.

Resp. III. Neque licet, sine expressâ licentiâ, uti tali notitiâ, cum qualicumque Pœnitentis gravamine etiam temporali, etsi aliunde non injusto, & seclusâ quacunque revelatione, quamvis multò majus gravamen ejusdem Pœnitentis ex non usu sequeretur. — Prob. I. ex decreto à S. Congregatione generalis inquisitionis auctoritate Innoc. XI. edito, & Romæ affixo an. 1682. quo prohibetur hæc propositio, & ejus praxis, *Scientiâ ex Confessione acquisita*

quisitâ uti licet, modo fiat sine directâ aut indire-
 ctâ revelatione, & gravamine Pœnitentis; nisi
 aliud multo gravius ex non usu sequatur, in cuius
 comparatione prius merito contemnatur. Addi-
 tâ deinde explicatione sive limitatione, quod sit in-
 telligenda de usu scientiæ ex Confessione acquisitâ
 cum gravamine Pœnitentis, seclusâ quâcumque re-
 velatione, atque in casu, quo multo gravius gra-
 vamen ejusdem Pœnitentis ex non usu sequeretur.
 Hanc dictam propositionem, quatenus admittit
 usum dictæ scientiæ cum gravamine Pœnitentis,
 etiam cum dictâ explicatione sive limitatione præ-
 senti decreto prohibent, Sc. 2. Clemens VIII. &
 Urban. VIII. prohibuerunt Regularibus, ne hac
 notitiâ utantur ad exteriorem gubernationem.
 3. Quia ille omnis usus notitiæ per Confessio-
 nem partæ illicitus est, qui si cognosceretur à
 Pœnitente esse licitus, redderet illi Confessio-
 nem odiosam; nam talis usus à Sacramento
 avertit, & Christus vetuit, ne unquam redde-
 retur odiosum. At si Pœnitentes scirent lice-
 re Confessario, ipsis non advertentibus uti no-
 titiâ Confessionis ad aliquid ipsis grave ac mo-
 lestum, redderetur illis Confessio odiosa, &
 semper id timerent. Et verò si non licet uti
 notitiâ cum gravamine aliquo Pœnitentis ad-
 vertentis talem usum: nec etiam licet, quam-
 vis id non advertat; si enim antecedenter Pœ-
 nitens sciret posse Confessorem uti occultè illâ
 notitiâ contra Pœnitentem, hic avocaretur
 non minùs, sed potiùs magis à Confessione
 peccati, quàm si sciret eum posse tale quid fa-
 cere

cerc advertente ipso Pœnitente: nam magis lædunt illa quorum causam ignoramus, quam illa quorum causas scimus, quibus facilius possumus adhibere remedium per causam contrariam, ut notat De Lugo.

Nec obstat quod tunc nulla esset revelatio Confessionis: quia Sigillum obligat Confessorem non solum ad non revelandum peccatum Pœnitentis, sed etiam ad vitandum id omne extra Confessionem, quod eam redderet odiosam & difficilem Pœnitentibus, & ad continendam taliter notitiam illam, ut nunquam possit adhiberi contra ipsum Pœnitentem expressè non consentientem. Sic peccat contra Sigillum, qui cum Pœnitente loquitur de peccato ejus, licet nihil prorsus revelet. Ratio enim & obligatio Sigilli est, ne Confessio difficilior, gravior ac molestior reddatur, & sic odiosa fiat, & homines ab ea deterreantur. Unde scientia ex Confessione parta perinde se habet ac si non esset, in ordine ad omnem usum, qui Confessionem difficiliorem seu molestiorem redderet.

Hinc non licet Confessario Pœnitentem secretò punire, malè habere, &c. Item Rituale Tullense monet, ne Parochus deneget testimonium bonæ vitæ & probitatis ei, cujus vita exteriùs est rectè instituta, sed quem ex Confessione scit esse improbum; vel Benedictionem nuptialem iis, quos ex sola Confessione scit contraxisse impedimentum dirimens

ob

crimen; ne moneat parentes ut diligenter invigilent filiæ, cujus libidinem ex sola Confessione novit; ne amoveat Vicarium, Ludi-Magistrum, &c. à suo munere ob crimina ex sola Confessione nota.

Resp. IV. Ex communi licitus est usus notitiæ ex Confessione acquisitæ, qui fit sine ullo Pœnitentis gravamine, & sine qualicumque revelatione tum directâ tum indirectâ cognitorum in Confessione, nec possit reddere Confessionem difficiliorem & odiosam: quia Christus solùm illum usum prohibuit, qui redderet Confessionem magis onerosam ac difficilem Pœnitenti, & ab illa fideles averteret, cum obligatio Sigilli à Christo imposita sit, ne Confessio redderetur magis gravis ac molesta Pœnitentibus, quàm per se sit.

Hinc licet Confessario sapiùs orare pro Pœnitente, consulere libros, imò & Doctores super peccatis in Confessione auditis, emendare suam negligentiam, vel nimiam severitatem, quam ex Confessione intelligit aliis nocere, &c. modò non detur occasio suspicandi Pœnitentem vel alios. Item licet fugere locum, ubi insidias sibi parari, & abstinere à Sacrificio in quo necandum se veneno didicit ex Confessione, modò præter Pœnitentem nemo advertere possit id fieri ex usu notitiæ per Confessionem partæ: quia hoc non potest ullum gravamen afferre Pœnitenti, nec reddere Sacramentum odiosum, nec revelare Confessionem. Secùs, si alter inde colligat Pœnitentem.

tem ista declarasse, ac idè ei succenseat, & noceat.

Resp. V. Confessor cum licentia expressa Pœnitentis debet uti notitiâ peccati complicitis vel alterius ex sola Confessione parta, quando necesse est ad impediendum grave damnum spirituale, vel etiam temporale injustum pœnitentis, vel ipsius complicitis, vel aliorum, ita ut nequeat impediri, nisi Confessarius moneat prudenter ipsum reum, vel Superiorem tanquam Patrem: nam tunc nec violatur Sigillum, nec fit injuria compliciti; & tenemur ex charitate impedire malum proximi, cum sine peccato & gravi incommodo possumus. Sed tunc Confessor hortetur pœnitentem, ut extra Confessionem alienum peccatum ei aperiat, ut tantò liberius peccati notitiâ uti possit, & dicere correpto se illud extra Sacramentum accepisse, ne illud ei odiosum fiat.

Porro ne Confessor facile pœnitenti alios accusanti, præsertim fœminæ credat, nec onus monendi in se suscipiat sine necessitate; nam sæpè vel ex malitia, vel ex errore innocentes accusantur.

Q. 6. Quid respondere debet Confessor, dum interrogatur de cognitis in Confessione?

Resp. I. Confessor de his interrogatus etiam à Judice, debet secundùm aliquos dicere questionem esse injustam & sacrilegam, ad quam nefas sit respondere. Sed quia id plerumque non sufficit ad tollendam omnem suspensionem,